

1	V	11.02	23.24
2	Z	11.42	
3	Z	0.04	12.21
4	M	0.42	12.59
5	D	1.22	13.38
6	W	2.02	14.16
7	D	2.43	14.56
8	V	3.29	15.42
9	Z	4.12	16.32
10	Z	5.11	17.40
11	M	6.30	19.35
12	D	8.23	21.00
13	W	9.37	22.03
14	D	10.25	22.43
15	V	10.59	23.16
16	Z	11.28	23.44
17	Z	11.56	
18	M	0.09	12.21
19	D	0.35	12.49
20	W	1.04	13.18
21	D	1.35	13.48
22	V	2.10	14.25
23	Z	2.52	15.07
24	Z	3.31	15.51
25	M	4.28	16.55
26	D	5.43	18.27
27	W	7.20	20.05
28	D	8.52	21.22
29	V	9.52	22.19
30	Z	10.38	23.08
31	Z	11.18	23.39

Berekend volgens het officiële uur van Greenwich.

Redactie en Beheer Nieuwpoortsteenweg, 44 Oostende — P.C.R. S. BOLLINNE 4189.87

Wetenschap - Nijverheid - Handel

ABONNEMENTEN: Binnenland: 1 jaar: 100 fr. Nederland: 12 gulden. TEL. Nr. 725.23

Nog iets over het werk van de "IBIS" Wie herinnert zich nog de bootsman

Jef Verbanck ?

VELE jaren vóór de eerste wereldoorlog, toen De Panne nog geen badstad, maar een klein vissersdorpje was, weggestoken in de woeste duinen, was Prins Albert een regelmatig bezoeker bij «Madame Teirlinck», die te dien tijde een klein chàletje uitbatte en aan de weinige vreemdelingen die de streek kwamen bezoeken, eten en slaapgelegenheden bezorgde.

Jef Verbanck - in De Panne spreekt men van «Chef» - die, zoals zovele andere ook enige reizen op IJsland gedaan had, vond toch de middelen om een boot op zijn eigen te krijgen. Hij had het hoegenaamd niet gemakkelijk om met zijn kroostrijk gezin van tien kinderen de twee eindjes aan malkander te knopen.

Was gedurende het drijfnetjaring-seizoen, visserij die dan fel bedreven werd, dat Madame Teirlinck, hem eens de raad gaf zes en twintig volle haringen op te sturen naar H. K. H. Prins Albert en Prinses Elisabeth.

Groot was de verwondering van de brave man, wanneer hij kortelings nadien een brief van dank ontving uit Brussel, samen met een zilveren horloge, waarin van binnen het portret van Prins Albert en Prinses Elisabeth ingewerkt was. Daarbij was de som van 150 frank gevoegd, die te dien tijde een reusachtig bedrag was voor een werkersgezin. Dat die zes en twintig haringen fel besproken werden, hoeft wel geen verder betoog.

Op zekere dag in het jaar 1905, kwam Madame Teirlinck, Jef van z'n boot afhalen, die zoals hij uit zee kwam, zwart als de stoof en op zijn zware kloefen, tot zijn grote verwondering bij de Prins gebracht werd, die voor de zoveelste maal in De Panne verbleef.

De Prins stelde aan Jef de vraag of hij geen leraar had willen worden in splitsen, breien, enz. op een boot, en zou ingericht worden als school voor weesjongens. Onze man was aanstands akkoord. Hij kreeg een brief mede, trok naar Oostende bij Com. Bultinck om orders, Enige dagen later vertrok hij met de maalboot naar Engeland, om als enige Belg toezicht te houden over het reiswaardig maken van een oud schip, dat dienst moest doen voor het werk, dat in de loop der jaren een grote ontwikkeling heeft genomen.

Toen het vaartuig na 43 dagen klaar was, werd het met een Oostendse tui-boot naar de haven gesleept en op zijn vaste plaats gelegd bij de brug van Sas-Slijkens.

Toen begon het gewoon leven, dat natuurlijk voor Jef Verbanck, die de «bootsman» genoemd werd, een hele

verandering betekende. Hij die gewoon was aan het harde vissersleven, het op het strand steken van zijn boot, het naar beneden doen, wanneer deze bij stormweder tot tegen de duinen geworpen was, het in het water lopen tot aan de hals, zowel 's zomers, als 's winters, dit alles was voorbij. Er werd hem toen gevraagd aan de jongens alle handwerk verbonden aan de zeemanstiel aan te leren.

Dat dit in het begin geen gemakkelijke karwei was, hoeft niet te worden gezegd. Wanneer men bedenkt, dat te dien tijde, altijd veertig tot tachtig jongens aan boord waren. Vele van zijn oud-leerlingen zullen nog wel weten te vertellen dat zij met de bootsman erg bevriend waren en vele uren genoeglijk doorbrachten. Binst er gebreid, gesplitst, zeilen hersteld, enz. enz. gedaan werd, kon de bootsman hun vertellen van het strandleven aan De Panne, van de drijfnetvisserij of van zijn reizen naar IJsland met de Franse zeilschepen.

Gezag had hij, want niemand dacht er een ogenblik aan binst de uren, de goede gang van de les te storen, want in aanraking komen met die «visserspoten» van de 1 m. 95 metende grote man, dat ware een niet te vergeten avontuur geweest.

Toen brak de oorlog 1914-18 uit en werd aan de bootsman de zorg toevertrouwd voor het behoud van het schip, terwijl alle weesjes uitgeweken waren met vissersschepen uit Oostende. Gans de oorlog verbleef Jef Verbanck met vrouw en kinderen in zijn klein huisje, ongeveer op de plaats, waar nu het prachtig schoolgebouw van de «Ibis» zich bevindt. Hij droeg goede zorg voor het schip, dat in de vaart lag, tot hij er van weggejaagd werd door de bezetter. Zoals alle mensen, die de bezetting van 1914-18 te Oostende medegemaakt hebben, zag ook de bootsman met zijn gezin zwarte sneeuw, bij zover dat na de bevrijding, wanneer zijn oudste zoon Alex, die gans de oorlog in Frankrijk gevaren had te Oostende met zijn schip aankwam, vader en zoon elkaar voorbij stapten aan de Tilbury-kaai, zonder elkander te herkennen, toch eens omkeken, en dan, ja dan toch elkaar herkenden. Van 105 kgr. van vóór de oorlog, was de bootsman gezakt tot op 63 kgr.

Gelukkig brak er weldra een betere tijd aan. Het schip van de «Ibis» werd terug opgekalfaterd en in een nieuw kleed gestoken. Weer deed het dienst als schoolschip en vast verblijf voor de weesjongens. Later werd het schoolgebouw opgetrokken en werd het de grote verhuis voor allen.

Dan slipe de jongens niet meer aan boord en werden de lessen in het schoolgebouw gegeven: alleen de lessen van de bootsman hadden nog op het schip plaats.

Jef Verbanck vervulde zijn plicht tot aan de ouderdom van 65 jaar. Zijn welverdiende rust was echter van betrekkelijke korte duur. Na een kortstondige ziekte overleed hij op 73-jarige ouderdom.

Negen en twintig jaar heeft hij dienst gedaan. De weesjongens, die soms al jaren aan hun lot overgelaten waren, vooral in de stichtingsjaren van het Koninklijk Werk «Ibis», vonden in hem een tweede vader, hoorden in zijn raadgevingen niet de schoolmeester maar de man van de zee, die ook die zee getrotseerd had, net zoals hun eigen vaders die er het leven gelaten hadden.

Velen hebben van de bootsman Jef Verbanck nog een aangename herinnering bewaard. ELIJOS.

De goede smaak van de vis zit niet in z'n grootte doch in de KWALITEIT

De schietoefeningen langs de Westkust

ONZE vissers van de Westkust hadden bij monde van de burgemeester geprotesteerd tegen de schietoefeningen in de Westelijke viszone en gevraagd dat deze slechts 's namiddags zouden plaats hebben.

Na een tussenkomst van hoofdwater schout Carlier bij de bevoegde overheid, werd voor dit jaar bekomen dat tijdens de maanden November en December 1948 niet geschoten wordt in de grote sector. Nochtans zal al de werkdagen in de kleine sector, Zaterdag inbegrepen, geschoten worden van 8 tot 12 en van 14 tot 18 uur.

In die omstandigheden, is de kleine sector van geen belang voor de visserij, want tussen 12 en 14 uur zal niet geschoten worden om hen toe te laten de haven binnen te varen.

Voor wat de lopende maand betreft zal van Maandag tot Zaterdag inbegrepen van 8 tot 12 en van 14 tot 18 uur in de grote sector geoefend worden.

Zij die zich aan de Oostkant van de haven bevinden zullen van 12 tot 14 uur gemakkelijk de haven kunnen aandoen.

Op ogenblikken dat er niet geschoten wordt, zoals deze week, zal dit bekend gemaakt worden door een bericht op het Waterschoutsbuureau en in de plaatselijke vismijnen.

Volgens het Bericht aan Zeevaren-

Schikkingen voor het ijsharingseizoen

OP het Hoofdbestuur van het Zeezeven wordt heden Vrijdag te 14.30 uur een vergadering gehouden, waaraan de diensten van het Bestuur van het Zeezeven en betrokken redersgroeperingen deelnemen met het oog op het nemen van schikkingen voor toepassing van de Belgisch-Franse overeenkomst, welke vermoedelijk op 18 Oktober te Brussel zal besproken worden tussen de afvaardigingen van beide landen.

We hopen dat in 't bijzonder rekening zal gehouden worden met de belangen der kustvissers, welke het niet breed hebben.

De garnaal te duur gekocht?

ONZE lezers weten dat er twee jaar lang maximumprijzen voor de aankoop van garnaal waren vastgesteld. De handelaars mochten eerst aan niet meer dan 24 fr kopen in de mijn. Door tussenkomst van het Verbond der Kustvissersreders werd toegelaten dit op 28 fr te brengen en te Zeebrugge mocht men boven de 34 fr niet kopen. Daar dergelijke regeling bij vrij verkoop niet kon gevolgd worden, was het te begrijpen dat bij schaarse aanvoer de prijzen hoger noteerden met als gevolg dat te Zeebrugge, Blankenberge en Nieuwpoort processen-verbaal werden opgesteld.

Te Brugge werden de handelaars Debra, Huysseune, van Zeebrugge, Swoboda van Brussel en Waeghe van Wenduine welke aan te hoge prijzen hadden gekocht, vrijgesproken.

De procureur tekende hiertegen beroep aan, zodat de zaak vorige week voor het beroepshof werd gebracht, waar de beschuldigten opnieuw werden vrijgesproken, nadat vaststond, dat het hier officiële aankopen gold door de officiële diensten geleid en van onregelmatigheden geen sprake kon zijn, gezien de garnaal, naar gelang de aanvoer, goedkoop of duur is.

Daarmede is dit «groot» drama afgelopen, niet zonder dat enkelen duizenden franken onkosten hadden en de vissers er toen duizenden franken mee verloren hebben.

Ons Zeewetenschappelijk Instituut

DEZE nuttige instelling zou met 1 Oktober van de plaats waar ze thans niet thuis hoort, naar het bestuursgebouw van de nieuwe vis mijn te Oostende verhuisd worden.

Thans zijn opnieuw moeielijkheden opgerezen omdat de burelen van de stadsdiensten met 1 November naar de nieuwe gebouwen in de haringhal overgebracht worden en het inrichten van de verwarming in de oude gebouwen een grote uitgave vergt.

Wij menen, dat dergelijke kleinigheden niet opwegen tegen het groot belang ons Zeewetenschappelijk Instituut en de burelen van de visserijdienst ter plaatse te zien onderbrengen.

Als 't visverbruik vergroot, kent de visser geen nood!

Een gevaarlijke vangst van de Z.44

AAN het wrak van de Nippon over Blankenberge, dacht schipper Van Waes Alfred een reuzevis in zijn net te hebben, maar het was een magnetische mijn. De bemanning hakte het net niet af, wat gewoonlijk uit schrik gedaan wordt, maar haalde de mijn aan boord, stopte zijn visvangst en snelde met zijn doodsgevaarlijk tuig naar Zeebrugge. Daar gekomen mocht hij de haven niet bin-

nenvaren zolang de mijn niet ontladen was. Resultaat: deze vangst kostte hem 4000 fr schade aan netten en verlies van de visvangst. Wie zal deze stille helden vergoeden? Voor de oorlog kregen zij 500 fr als premie als er een mijn opgehaald werd, en van een onderscheiding is er geen sprake, nochtans worden velen voor minder gedekoreerd.

Vier dappere vissers, schipper Van Waes Alfred, motorist Van Waes André en de matrozen Compernelle en Rijs Arthur.

Stille helden

Luitenant Pesch van de Belgische Zeemacht (onder 2e links) heeft de mijn ontladen, honderden sprintuigen uit zee werden reeds door hem onschadelijk gemaakt. Hij bekende ons dat de mijn elk ogenblik kon ont-

ploffen en dat dit niet gebeurd is door een klein defect aan het speciaal uurwerk. Het is een Duitse magnetische, akoustieke mijn van 1 Ton (1000 kgr) en zeer gevaarlijk voor ijzeren schepen.

Waterschout Luyens van Zeebrugge, Luitenant Pesch en de matrozen der Ontmijningsdienst.